

bliver, des større bliver Efterspørgselen og Tilgangen, og jo vanskeligere kan man tilfredsstille den. Jeg skal indskrænke mig til disse korte Bemærkninger og sige, at naar jeg har anbefalet Sagen til Fremme, er det saavel i de syges som i de raskes Interesse, saavel i Videnskabens som i Befolkningens Interesse, og ikke alene den københavnske Befolknings, men hele Landets. Jeg tror, der trænges saa uhyre til Reformering paa dette Omraade, at Rigsdagen vilde paatage sig et stort Ansvar, hvis den ikke træder til, og hvis den ikke gør det snarest.

Med Hensyn til det finansielle Spørgsmaal skulde man jo synes, at der ikke vilde opstaa store Vanskeligheder. Stiftelsen og Hospitalet have jo store Midler til deres Disposition — jeg forudsætter naturligvis, at Midlerne ere paa rette Plads, naar de endelig skulle bruges — og naar det er Tilfældet, vil Foretagendet uden stort Tilskud fra Statskassen kunne realiseres. Det vilde maaske nok koste noget mere for den aarlige Administration, men det er min Overbevisning, at Staten ikke kan gøre noget bedre og noget smukkere end være med til at støtte dette Foretagende. Jeg anbefaler derfor Lovforslaget til videre Fremme og anbefaler det Udvalg, som eventuelt bliver nedsat, paa det hjerteligste og indstændigste at fremme Sagen.

Hammerich: Jeg havde ligesom det ærede Medlem, der nu talte (Hørdum), ventet at det højttærede Flertal her i Tinget vilde have ledsaget dette Forslag med nogle Bemærkninger. Jeg lægger dog ikke saa megen Vægt paa denne Tavshed som det ærede Medlem. Jeg har ikke saa sjældent set, at Forslag her i Salen ved 1ste Behandling ere blevne varmt anbefalede fra alle Sider, men at de alligevel meget hurtigt ere sunkne ned i Forglemmelse, uden at der er kommet noget ud af dem, og jeg har paa den anden Side ej heller saa sjældent set, at Forslag, som have passeret lydløst gennem Tinget ved deres første Fremkomst, alligevel have faaet en saa velvillig Behandling, saa at denne, om de end ikke straks ere blevne førte igenem, dog har banet Vej for dem og skabt et Grundlag for deres senere Gennemførelse. Jeg tror ogsaa, det vil kunne blive Tilfældet med dette Forslag, fordi der her er Tale om noget mere end, hvad det syntes den ærede sidste Taler lagde ind i det. Hensigten i det er ikke saa meget at skaffe de fødende eller de syge i København bedre

Vilkaar, men at skaffe et fuldt fyldestgørende Statshospital. Der er her i Virkeligheden i sjælden Grad Tale om at løse en stor Opgave, der i fortrinlig Grad maa kaldes en Statsopgave. Spørgsmaalet har været behandlet i mange Aar; medens jeg har siddet her i Tinget, har det været fremme gentagne Gange. Da jeg første Gang var til Stede ved Behandlingen af et lignende Forslag, var det tredje Gang, det var fremme, og Aaret efter kom det igen frem, og hvad der den Gang absolut syntes Enighed om, var, at denne Sag trængte til og maatte nødvendigvis have en Løsning. Det var ganske almindelig erkendt, at vi her stode over for en Opgave, som maatte løses, og i denne Erkendelse havde man Ret. Forholdet er jo det, at vi her i Rigsdagen meget tit staa over for Spørgsmaal, hvor man for Alvor maa spørge sig selv, om det virkelig er Statens Sag at klare den eller den Opgave, om det ikke egentlig snarere burde være privates eller Kommunernes Sag. Men en mere ren og klar Statsopgave end den at skaffe gode Undervisningshospitalet og gode Undervisningsanstalter for vore Læger, kan ikke vel tænkes. Vi sende henimod 100 Lægor ud over Landet hvert Aar, og for hele Befolkningen har det da en meget stor Betydning, at disse Læger have faaet den rette Uddannelse, saa at de ikke komme ud med en blot teoretisk Viden og saa maa bygge deres praktiske Uddannelse paa Eksperimenteren med deres Patienter. Selvfølgelig har det ogsaa stor Betydning, at man, hvad Fødselsstiftelsen angaar, kan blive i Stand til med Hensyn til Fødselsvidenskaben at skaffe ikke blot vore Læger en god Uddannelse, men at ogsaa den Stab af Jordemødre, der sendes ud i Landet, virkelig har faaet en saadan god praktisk Uddannelse. Det staa da ogsaa for mig saa, at alt dette var man ganske enig om, og man var ogsaa under de tidligere Behandlinger enig om, at de Forhold, hvorunder denne Uddannelse hidtil er foregaaet, ikke kan opretholdes. Man behøver da ogsaa blot at gaa over paa den anden Side af Gaden for at faa Syn herfor. Jeg begyndte oprindeligt at studere Medicin, og gjorde derfor Volontærtjeneste paa Frederiks Hospital for 35 Aar siden, og den Gang var man allerede godt paa det rene med, at det trængte til en Fornyelse og Ombygning. Nu er disse 35 Aar gaaet og i Stedet for, at det er blevet bedre, er det sikkert blevet ringere. Det er jo ogsaa saadan, at hvad f. Eks. Operationsstuerne angaar, da ere Professorerne ligefrem be-